

Ion-Daniel Pestrea

TREI YEȚI CUCUIEȚI

-PROZĂ-

LETRAS

Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PESTREA, ION-DANIEL

Trei yeți cucuieți: proză / Ion-Daniel Pestrea

-Snagov :Letras, 2018-

ISBN: 978-606-8935-17-1

821.135.1-32

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2018, Pestrea Ion-Daniel. Toate drepturile rezervate. Copyright 2018, Editura Letras.

Credite imagini copertă: StockSnap

Design copertă: Ion-Daniel Pestrea

Carte distribuită de PIAȚA DE CARTE.

www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Editura Letras

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa esiturii, pe mail, la adresa edituraletras@piatadecarte.com.ro

CUPRINS

TREI YEȚI CUCUIEȚI	5
ANOMALIA	83

Întrucât responsabilul pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2018, Pestreș Ion-Daniel. Toate drepturile rezervate. Copyright 2018, Editura Letras.

Credite imagine copertă: StockSnap

Design copertă: Ion-Daniel Pestreș

Carte distribuită de PIAȚA DE CARTE

www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 308 544

Editura Letras

Pentru solicitări de publicare vă poartă adresa editurii, pe

mail, la adresa editura@letras@piatadecarte.com.ro

TREI YEȚI CUCUIEȚI

Ningea grozav de ore bune, dar ei nu știau.

Iarna bătea cu degete mătăsoase în geamul anti-crivăț.

Trombe de fulgi foșneau uniform, valuri de mare. Le îndulceau somnul și-i făceau să murmure în vis. Vorbeau cu stihia, somnambuli.

În fața scutului de argon neclintit al ferestrei, șerpi grași de nea se târau, se rostogoleau și se încolăceau, la numai trei pași de tălpile lor roz-gălbui, moi și vulnerabile, scăldate în căldura difuzorului de ecouri, caloriferul.

Nu se întâmplau prea multe în zorii aceia înzăpeziți (câinii vecinilor tăceau, la fel și obsedantele lor bormașini de tortură), cu excepția notabilă a iernii, când Grațiel descoperi că e treaz și că e beznă, nu bezna beznelor, ci una cu vinișoare. Ochiul lui chihlimbării se aprinse deasupra așternuturilor. Era înfășurat în clătita pilotei, ca în atâtea alte dimineți, și transpirase.

Se roti pe spate, din poziția antifetală, pe stânga. Nu obișnuia să doarmă așa pentru ca era nevrozat cu inima încă din copilărie. Pe stânga era gingaș tare.

Cobora la somn fetal dreapta, o poziție bună, din care suferea numai brațul drept, presat și îndelung amorțit, o floare în ierbar. Acest nefericit braț era mai mic ca stângul, mai puțin voluptuos, crescut fără aer, nu liber. Cu toate că era dreptaci, totuși acest membru era ezitant, strident, stângaci în exprimare.

Fără ca el să știe încă, pe-afară viscolul urla în canionul labirintic al străzilor, dar nu era cel mai cumplit viscol, nici pe departe. Vântul bătea cât să dea o notă dramatică întâmplării.

Din această poziție vedea, sau i se părea că vede, cu coada ochiului, (căci locurile familiare sunt cele mai pline de închipuiri), părul împrăștiat peste perne, relieful corpului de sireună prins în năvodul pilotului ei personale.

Ea furnia ușor, ca un mânz servit cu zahăr. În ajun acuzase o răceală.

Cu grație calculată și gesturile unui săritor la înălțime, dar foarte încet, atent să nu provoace patului trosniturile lui obișnuite, răsunătoare în surzenia matinală, coborî din pat, fără s-o trezească.

Intenționa să plece la servicii repede, și să evite continuarea discuției de cu seară, mai drept spus, corecției pe care ea i-o aplicase. Nu-l ascultase ce are de zis, în apărarea sa, și îl acoperise cu zgomotul chinuit al suflării nasului în șervețele. De fiecare dată.

Merita. Că îi dăduse planurile peste cap. Merita. Ea se va pregăti de venirea musafirilor, va face curat, va găti, poate că va merge la cumpărături bolnavă, în timp ce el va zburda prin zăpezi ca un copil fără minte. Așa îi era jobul.

Eh, o banală ceartă domestică. Nimic care să tulbure serenitatea marelui univers.

Simpatiza cu dorința ei de înfruntare, cu firea ei energică, în cele mai vitrege condiții. Fără ea, cosmosul lui ar fi plecat în derivă...

Maelstromul alb înghițise orașul și pe ei toți, dar el habar nu avea.

La ușă, Puki motanu' trecu la asalt. Își freca mustățile de gleznele lui goale. Aveau o înțelegere, un pact secret, un orar comun. Se linguseau cât puteau, se adorau. Relația lor era fără cusur.

Motănilă torcea cu abnegație. Tura motoru': vrum-vrum-vrum. Rrr! Grațiel îl luă în brațe. Rrr! Cotoiul mirosea a pește vechi.

Aprinse lumina pe hol. Frigul îi bătea cuie reci în tălpi. Cată papucii. Sunt la pat, oare? Mereu de negăsit, invizibili la nevoie. Apoi te împiedici de ei, sar în cale.

Agale, somnoros, studie culcușul și proviziile miorlăitului. Apa în castron, lucea. Bobițe avea, destule, dar împinse pe margini. Mijlocul era gol. Un loc rotund, ca scufia sau chelia popii. Ce fandosit! Lovi ușor farfuriuara, să le adune. O regândire a platoului!

Îl lansă în culcușul buretos. Foarte elastic, micul mustăcios se roti la el, cu interes. Crânțanelele nu formau totuși o moviliță, cum observase că preferă. Pofta lui sporea cu mărimea grămăjoarei. Orbește, întinse mâna după punga cu hrană, care avea locul ei clar. Turnă puțin, să nu fie reproșuri.

Veni la peștișorul maroniu din vârful, îl atinse de trei ori cu nasul umed. Era bun. Cranț-cranț! Curată cocoloșeală! Observase și ea, le critica relația, poate din gelozie.

Agale, somnoros, porni la baie. În treacăt, remarcă albul intens al ferestrei, cu coada ochiului. Imaginea se combină imediat cu prognoza meteo auzită în ajun, care-i intrase pe o ureche și-i ieșise pe cealaltă, dar lăsase o urmă. Bănuiala că afară e iarnă prindea contur, undeva în mintea lui Grațiel.

Lumina băii era, dintre toate, cea mai galbenă. Se întreba, oare de ce. Schimbase becul, dar culoarea se păstrase. La dorința ei vopsiseră în cafeniu pereții, o nuanță caldă. Iradiau, reflectau, precis asta era sursa. Îi stârnea ipohondria și angoasa veche. Sunt bolnav? Apoi avea mâncărimi, alt simptom. Să fie marele sfârșit?

În alte oglinzi era rozaliu și proaspăt. Aici, poate din pricina umezelii, se vedea fleșcăit-gălbui. Hm.

E drept, mărul dădea semne de scofâlcire. Cute de expresie, riduri de dizgrație, cearcăne cât bicicleta. Altceva în afară de vârstă, cu siguranță, un vierme ascuns îl rodea meticulos. Dar cum să fie sigur? Ea îl tot împingea spre doctori, fobia eternă. Cu otrăvuri atent cântărite, bisturie și nenumărate torturi, magistral aplicate. Brr.

Dintre cele trei tuburi cu pastă de dinți, îl luă pe cel metalic. Se găseau tot mai rar. Îl îndoia și îl plia pe măsură ce se golea. Era o plăcere simplă, din cele de neînțeles, de neexplicat. Rușinoasă în mică măsură, dar interpretabilă, suspectă, în ochii persoanei potrivite.

Periuța electrică avea un aer celtic, nu era foarte sigur de ce. Bluza largă și albă de pijama, cu dantelă, care împodobește chipul lui amărât, îl mișca profund. Aici atingea un mic moment personal de grație în unele dimineți, care dura puțin, de care nu era perfect conștient și pe care, din păcate, îl uita repede.

Pasta ieși tricoloră, un limax voluptuos, pe țepii blânzi, un fachir trișor care-i va parfuma gura, și va dispărea miraculos, fabulă Grațiel.

Zzbiiizziii! Periuța futuristă săpa harnic în gingii și lustruia instalația masticatoare. Zziibziiii!

Limba musculoasă ciupită ușor, tresare. Ce nirvana, sub bolta palatală.

Apoi își revăzu tâmplesle, sare cu piper. Multe fire albe, de iarnă. Iarna oaselor, bănuia. O auzi cum zisese:

-Te-a apucat cu degetele de tâmplesle!

-Cine? se mirase.

-Vârsta, anii, ha-ha! Marele ei amuzament. Îi despărțeau cinci ani, doar.

-Este de la apă! E un efect al clorului, simți? Miroase! Clor din belșug! Arunc apă pe ochi, umezesc tâmplesle! Vezi?

Și îi făcea o demonstrație, pe loc.

Oare a nins? îi trecu prin minte.

Era momentul. Tehnic, iarna începuse de zile bune. Fără splendoare albă. Zăpada e iarba sezonului. Cum ar fi o vară doar cu pământ? Așa și iarna uscată, urâțenie.

Cabina de duș era un accelerator de idei. Propozițiile circulau la viteză fantastică, pum-pum-pum! Din ciocnirea lor, ieșea și câte ceva nou. Floarea fierbinte i se desfăcea în frunte. Nemaivăzut de plăcut.

Instalație magnifică. Bravo cui inventase pâlنيا cu sită și furtun. Afară era frig și dușul nu fusese în calculele lui, dar dimineața îl simțise necesar. Transpirase excesiv sub pilotă. O pătură ar fi fost mai bună.

Mângâierea apelor fierbinți era desăvârșită la nivelul întregii epiderme. Ce izvor al tinereții! Cine mai e așa fericit? medita Grațiel. Un delfin într-un curent oceanic cald, un somn uriaș pe fundul Amazonului, un rechin balenă cu gura plină de plancton? Cine?

De capul lui, Grațiel ar fi stat ore întregi sub jerba mătăsoasă cu parfum de clor, în bătaia șuvoiului opărit, cum îi plăcea. Ar fi căutat și ar fi inventat noi exclamații de satisfacție dar, prin pereții subțiri, mai multe urechi ascultau ciulite, așa cum făcea și el cu diverse ocazii, de exemplu când unii vecini se certau, auzea și el despre ce e vorba și se amuza, involuntar. Neoficial, exista și o poliție a blocului, formată din domnișoare bătrâne, alți burlaci, pensionari și zeloși dedicați, care cronometrau diversele activități și se alarmau dacă timpul acceptat de majoritate era depășit. Firește, mai era și presiunea unei zile de muncă însă, din fericire, orarul lui era flexibil și nu depindea de toanele vreunui șef vigilant.

Cu siguranță, și micile cochilii sifidii ale Teei erau alerte, făcuse destul zgomot pentru a o trezi, măcar pe jumătate, și a o muta în zona gri de zombi somnambul. Numele ei complet era Amalteea, cum o chema și pe dădaca lui Zeus în mitologia greacă, dar toți cunoscuții o alintau Teea sau Meme.

Un nume frumos, clasic. Teatral: O! Amalteea! Viața sub papuc e un dar de la superiori.

De cele mai multe ori, era o prelungire a voinței ei, un clește cu care ea prindea și manipula obiectele. Gândul că ar putea-o supăra îl înfricoșa și îi dicta conduita. Grațiel era fascinat de eternul feminin încarnat în Teea, de latura ei obsesivă, voința de neclintit când în joc se aflau mărunțișuri, lucruri periferice vieții, dar care pentru o personalitate despotică erau tocmai piulițele în care fixa lumea și o obliga să i se supună.

Grațiel nu se îndoia că Teea i-ar fi pus pielea pe băț dacă ar fi bănuțit măcar ce apostat este.

Hm! Departe curgeau gândurile sub jetul bogat, opărit! I se deschideau porii și prindea curaj de suprafață,

epidermic. Goliciunea îl împingea spre blasfemie romantică. Virilitatea în sens platonice, care abia supraviețuia incognito în mediul domestic, prinsese aripi în cabina de sticlă opacă, și-i servea tot felul de gânduri interzise.

Uneori era nesăbuit, își arăta mulțumirea și faptul că se simte confortabil, din cine știe ce motiv. Atunci, ea avea urgent o idee salvatoare, care să-l tulbure, să-l agite, să-l pună în mișcare, să-l urnească și să-l facă să regrete acea stare.

Când, în schimb, era îngrijorat, vrednic de plâns, balonat de angoasă, ea îi era alături, îl aprecia și îl încuraja, îl prețuia, pentru că așa era normal să fie un om matur și responsabil.

O iubea suficient, cât să suporte punctul ei de vedere, ușor de asemuit cu un băț ascuțit care-l îmboldea în coaste. Dorința lui de a o înțelege era foarte disciplinată și, aparent, fără margini.

Pe scurt, în orice situație, Teea știa exact de ce toartă să-l apuce, să-l ridice ușor. Grațiel se obișnuise, era un stoic domestic la fel de neclintit ca o cratiță.

El ar fi vrut, totuși, să iasă din inexplicabila formă de izolare pe care o experimenta zi de zi, închis într-un balon de laborator, exponat inert peste care ea picura tot felul de substanțe, să-i studieze reacțiile, limitele, slăbiciunile, pe care le nota conștiincios în memoria ei infailibilă, încât relația lor funcționa mai mult ca un duo savant-cobai, senzație pe care era cu totul inutil să i-o aducă la cunoștință, și periculos, pe deasupra.

Încercase să lege prietenii cu diverse cunoștințe, dar și ei erau captivi, indisponibili, absorbiți. Impresia limpede era că așa funcționa universul, cel conjugal cu precădere.

Dar, pentru că încerca să aibă un spirit deschis, Grațiel își punea în cârcă bucuros tot acest samar de anomalii patologice, și se vedea înapt cognitiv, disfuncțional, și se oferea toanelor ei de zeiță intransigentă, ofrandă care îi hrănea orgoliul și o umplea, se poate spune fără a greși, de fericire.

Grațiel aprecia luciditatea ascuțită și eretică, greu de atins și extrem de rară, pe care i-o dădea gogoșa de aburi și ape fierbinți în care se refugiase, de aceea încerca să prelungească momentul sublim nepermis de mult. Auzea, prin pereți, strigătele de indignare ale pândarilor și socotitorilor. Probabil Teea se trezise de tot și se întreba și ea ce se întâmplă necurat sub duș.

Ieși ca un zeu din norii Olimpului. Poză în oglindă, încă atins de grație, cu epiderma fumegătoare. Se frecționează și se uscă, se îmbracă și se pieptănă. La capătul acestor activități, pe negândite, descoperi cât de îndepărtate și neclare erau sferile în care se învârtise, și cum picioarele îi erau reci, înfipite în jalea mundană familiară. Fire-ar să fie! Trecuseră doar câteva minute. Ce alunecare, de necrezut!

Lăsă în urmă baia cețoasă, plină de amintiri acvatice. Remarcă iarăși vibrația nouă din aerul interior transmisă, prin ochiurile transparente, din lumea de afară.

Aha! Circul alb a sosit! Un vânt harnic arunca lopeți în geamul bucătăriei. O-măt! Ză-padă! Nea Viscol! Nin-soare!

Bu-curie!

Pervazul avea guler de o palmă, probabil. Strânse halatul de baie în jurul corpului și se apropie de ecranul pe care era proiectată grozăvia oarbă. Prin faldurile perdelei vedea cum trăsăturile orașului dispăruseră, șterse

cu radiera care freca de zor, acoperite de pastă corectoare. Numai câteva linii stinghere supraviețuiseră.

Deschise frigiderul brusc, dar nu surprinse nimic neobișnuit.

Hm, tot un pui de iarnă și aici.

Două rafturi îi râdeau în nas, vegane până-n dinți. Conferința salatelor. Dar, pitulat în spatele caserolelor în maximă fotosinteză, cu miros dulceag de clorofilă, hiberna un monstru plin de carne, maioneză și arome.

Grațiel îl înhăță cu grijă, atent să nu scuture polenul din hrana Teei. Mușcă cu mare poftă, și închise ușa ierbarului cu piciorul. Se roti, din nou, către evenimentul zilei, în bătaia fulgilor, binedispus, jovial, plin de emulație datorită maionezei, lucru folositor, căci se pregătea să plece la job - o provocare continuă, un cerc vicios.

Mmm, sa-vu-ros! Gust de roșii, castraveți murați la fix, cartof, varză crudă, ceapă, plus o notă de capsaicină, ou sub forma maionezei, straturi ce ascundeau delicatețea fâșiilor roze de carne, aproape crude, prinse buchet într-o lipie crocantă.

A! își aminti. Sandvișul pe care i-l pregătise Teea era, comparativ, o broască mare cu gura plină de rucola. Ce gogoasă mierlită! Trebuia să-l ascundă.

Înveli butaforia din frunzulițe în staniol și o îndesă în adâncul raftului de jos. Așa! Se va speria de ea mai târziu.

Zbuuun! Altceva?

Reveni în dormitor, unde mirosea a noapte. Ea alunecase și mai mult sub pilota înflorată, care acum îi înăbușea sforăitul de gripată. Picioarele ieșeau vederii,